

Αφιέρωμα στην εορτή της Μεταμορφώσεως του Κυρίου

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

[Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος](#)

Αν μελετήσουμε με προσοχή τα Ιερά Ευαγγέλια θα διαπιστώσουμε πως οι μαθητές του Κυρίου φωτίζονταν σταδιακά και κατανοούσαν το τι ήταν πραγματικά ο Διδάσκαλός τους. Έπρεπε να απαλλαγούν από τις λαθεμένες περί Μεσσία ιουδαϊκές προσδοκίες και να οδηγηθούν στην επίγνωση του Υιού του Θεού. Σε αυτό συνέβαλλε ουσιαστικά ο Κύριος με τις κατ' ιδίαν διδασκαλίες Του, τα θαύματά Του, τις συζητήσεις. Σε αυτή την προοπτική εντάσσεται και το γεγονός της Μεταμορφώσεως.

Λίγο πριν το πάθος Του ο Κύριος κάλεσε τους μαθητές Του και τους ρώτησε τι λέγει ο κόσμος γι' Αυτόν, αλλά και τι πιστεύουν και αυτοί για Εκείνον. «Τίνα με λέγουσιν οι όχλοι είναι; Οι δε αποκριθέντες είπον' Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι Ηλίαν, άλλοι δε ότι προφήτης τις των αρχαίων ανέστη. Είπε δε αυτοίς' υμείς δε τίνα με λέγετε είναι;» (Λουκ.9,18-19). Ο ενθουσιώδης Πέτρος εξ' ονόματος των έντεκα ομολόγησε ευθέως στον Χριστό: «Συ ει ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ.16,16). Αυτή η σωτήρια ομολογία χαροποίησε ιδιαίτερα τον Κύριο,

ο Οποίος τους διαβεβαίωσε πως πάνω σε αυτή την πίστη και την ομολογία για το πρόσωπό Του θα οικοδομηθεί η Εκκλησία Του.

Έξι ημέρες μετά από αυτό το γεγονός ο Χριστός θέλοντας να στηρίξει έτι περισσότερο την πίστη τους, εν όψει του πάθους Του και του σταυρικού Του θανάτου, πήρε του τρεις πρόκριτους μαθητές Του Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη και ανέβηκαν σε κάποιο υψηλό βουνό, το οποίο η χριστιανική παράδοση ταυτίζει με το όρος Θαβώρ, που υψώνεται περήφανο πάνω από την μαγευτική πεδιάδα Εσδρελών, σαν μια τεράστια πυραμίδα, στα όρια της χώρας Ζαβουλών και Νεφθαλείμ. Η ώρα της αναβάσεως ήταν εσπέρα, πιθανότατα Σαββάτου, σύμφωνα με την περιγραφή του Ευαγγελιστή Λουκά (9,32). Όταν έφτασαν στην κορυφή ο Κύριος ενώ προσεύχονταν μεταμορφώθηκε ενώπιον των τριών μαθητών Του. Το πρόσωπό Του έλαμψε ως ο ήλιος και τα ενδύματά Του έγιναν στιλπνά και λευκά σαν το χιόνι (Μάρκ.9,3). Ταυτόχρονα περιβλήθηκε αίγλη ουράνιας υπερφυσικής λαμπρότητας, σαν το χιόνι, σαν το πιο λαμπρό φως που είχαν αντικρίσει ποτέ, σαν την πιο φωτεινή αστραπή.

Την ίδια στιγμή, άλλο παράδοξο και θαυμαστό θέαμα είδαν τα μάτια τους. Δύο μεγάλες σεπτές μορφές της Παλαιάς Διαθήκης φάνηκαν εκατέρωθεν του Ιησού, ο Μωϋσής και ο Ηλίας, «οφθέντες εν δόξη» (Λουκ.9,31). ως εκπρόσωποι του Νόμου και των Προφητών, να συνομιλούν με Αυτόν για τα μέλλοντα, που θα συνέβαιναν στα Ιεροσόλυμα, όπου ήταν ο τελικός προορισμός Του (Λουκ.9,31).

Οι μέγιστες αυτές μορφές είχαν αποχωρήσει από τον κόσμο κατά τρόπον μυστηριώδη. Ο Μωυσής απέθανε και κανείς δεν είδε το θάνατό του, ούτε τον τάφο του (Δευτ.34,6). Ο Ηλίας δεν γεύτηκε θάνατο, διότι ο Θεός τον μετέστησε με πύρινο άρμα στον ουρανό ζώντα (Δ΄Βασ.2,11). Το ίδιο μυστηριωδώς εμφανίστηκαν και πάλι στο όρος της Μεταμορφώσεως. Σύμφωνα επίσης με την Παλαιά Διαθήκη οι δυο αυτές μεγάλες προσωπικότητες είχαν την ύψιστη τιμή να δουν τη δόξα του Θεού ενώ ζούσαν. Ο Μωυσής στο όρος Σινά «εισήλθεν εις τον γνόφον, ου ην ο Θεός» (Εδοδ.20,21). Ο Ηλίας είδε την δόξα του Θεού στην «φωνήν αύρας λεπτής» (Γ΄Βασιλ.19,12). Οι μαθητές έτρεφαν, ως πιστοί ισραηλίτες μεγάλη εκτίμηση σε αυτούς, διότι ο Μωυσής ήταν ο νομοθέτης του Ισραήλ και ο Ηλίας ο μέγιστος των προφητών. Τους ανεγνώρισαν προφανώς από τον διάλογό τους με τον Κύριο.

Ο ιερός Λουκάς μας λέγει πως την ώρα εκείνη της ουράνιας φωτοχυσίας ο Πέτρος και οι άλλοι δύο μαθητές «ήσαν βεβαρημένοι ύπνω΄ διαγρηγορήσαντες δε είδον την δόξαν αυτού και τους δύο άνδρας τους συνεστώτας αυτώ» (Λουκ.9,32). Το παράδοξο θέαμα τους συντάραξε κυριολεκτικά. Η ευτυχία που ένοιωθαν ήταν απερίγραπτη. Δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να διαταραχθεί εκείνη η μακάρια κατάσταση. Γι΄ αυτό μόλις είδαν να αποχωρούν οι δυο αρχαίοι άνδρες, ο Πέτρος παρακαλεί τον Ιησού να μείνουν για πάντα εκεί! «Επιστάτα, καλον εστιν ημάς ώδε είναι΄ και ποιήσωμεν σκηνάς τρεις, μίαν σοι και μίαν Μωυσει και μίαν Ηλία» (Λουκ.9,33). Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός πως για τους εαυτούς τους δεν ζητούν κατάλυμα, αλλά τους αρκεί η συγκλονιστική κατάσταση που βίωναν. Όμως συνεχίζει ο ιερός ευαγγελιστής «μη ειδώς ο λέγει», συνεπαρμένος από την θεία ηδονή δεν ήξερε τι έλεγε. Ξαφνικά, ενώ έλεγαν αυτά, συνέβη και άλλο παράδοξο φαινόμενο. «Εγένετο νεφέλη και επεσκίασεν αυτούς΄ εφοβήθησαν δε εν τω εκείνους εισελθείν εις την νεφέλην΄ και φωνή εγένετο εκ της νεφέλης λέγουσα΄ ούτος εστιν ο υιός μου ο αγαπητός΄ αυτού ακούετε» (Λουκ.9,35). Ο Θεός Πατέρας από τον ουρανό επιβεβαίωσε για και ακόμα φορά, την θεία υιοθεσία! Η ουράνια φωνή που ακούστηκε μέσα από την φωτεινή νεφέλη προξένησε τέτοιο φόβο στους μαθητές, ώστε αυτοί έπεσαν πρηνείς στην βουνίσια χλόη και δεν μπορούσαν να σηκώσουν το κεφάλι από τη γη.

«Εν τω γενέσθαι την φωνήν ευρέθη ο Ιησούς μόνος, και αυτοί εσίγησαν» (Λουκ.9,36). Η παράδοξη οπτασία είχε λήξει, η φωτεινή νεφέλη είχε διαλυθεί και οι ουράνιοι επισκέπτες είχαν εξαφανιστεί. Ο Χριστός ενδεδυμένος πλέον την συνήθη

μορφή Του, ενθαρρύνοντας τους σαστισμένους και φοβισμένους μαθητές Του τους είπε: «Εγέρθητε και μη φοβείσθε»(Ματθ.17,8).

Εν τω μεταξύ είχε περάσει και η νύκτα και οι πρώτες ακτίνες του ηλίου έκαμαν την εμφάνισή τους στο όρος της Μεταμορφώσεως. Τίποτε δεν θύμιζε πια την συγκλονιστική νύκτα και μόνο οι ψυχές των μαθητών ήταν πλημμυρισμένες από θαυμασμό και θεία έκσταση. Ενώ κατηφόριζαν το δρόμο της επιστροφής ο Χριστός τους παρακάλεσε να μην αναφέρουν σε κανέναν το γεγονός, «έως ου ο υιός του ανθρώπου εκ νεκρών αναστή»(Ματθ.17,9, Μάρκ.9,9). Κοινοποίηση του γεγονότος στον ευρύτερο κύκλο των μαθητών θα προκαλούσε σύγχυση διότι δεν ήταν ακόμη ικανοί να κατανοήσουν τα μυστήρια του Θεού. Πολλώ δε μάλλον στον αμαθή όχλο, διότι θα προκαλούσε άκαιρους ενθουσιασμούς και θα έβλαπτε το υπόλοιπο έργο Του.

Οι τρεις μαθητές πράγματι διαφύλαξαν την εντολή του Κυρίου, μόνο που τους βασάνιζε το ερώτημα: «τι έστι το εκ νεκρών αναστήναι» (Μάρκ.9,10). Δεν μπορούσαν να καταλάβουν την ανάσταση του Δασκάλου τους, αφού είχαν την εσφαλμένη αντίληψη ότι «ο Χριστός μένει εις τον αιώνα» (Ιωάν.12,3) ως ο κραταιός εγκόσμιος βασιλεύς του Ισραήλ. Επίσης τους προβλημάτιζε το γεγονός της εμφανίσεως του Ηλίου, διότι γνώριζαν πως η δεύτερη εμφάνισή του στον κόσμο σημαίνει την έλευση του Μεσσία και την αρχή της βασιλείας του (Μαλαχ.4,5). Αναρωτιόνταν, γιατί να μην κηρύξουν τα καλά νέα της ελεύσεως του Μεσσία και της βασιλείας του; Δεν άντεξαν και ρώτησαν τον Κύριο: «τι ουν οι Γραμματείς λέγουσιν, ότι Ηλίαν δει ελθείν πρώτον;» (Ματθ.17,10). Ο Χριστός τους απάντησε πως ο Ηλίας πράγματι ήδη ήλθε, αλλά οι Γραμματείς δεν τον ανεγνώρισαν και τον κακοποίησαν, όπως θα κακοποιήσουν και τον Υιό του Ανθρώπου. Οι μαθητές κατάλαβαν ότι τελικά μιλούσε για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ο οποίος υπήρξε όμοιος στο θάρρος και στην πίστη με τον μεγάλο προφήτη.

Μετά την Ανάσταση οι τρεις μαθητές κατανόησαν το μεγάλο γεγονός της θείας Μεταμορφώσεως, όταν είδαν ξανά τον Κύριο δοξασμένο. Διηγήθηκαν στους υπόλοιπους αποστόλους την φοβερή οπτασία. Οι δύο μάλιστα από αυτούς κατέγραψαν στις επιστολές τους την συγκλονιστική εμπειρία της Μεταμορφώσεως του Κυρίου. Ο απόστολος Πέτρος στην Β΄ Καθολική Επιστολή του έγραψε τα εξής: «Εγνώρισαμεν υμίν την του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού δύναμιν και παρουσίαν... επόπται γενηθέντες της εκείνου μεγαλειότητος, λαβών γαρ παρά Θεού Πατρός τιμήν και δόξαν φωνής ενεχθείσης αυτώ τοιάδε υπό της μεγαλοπρεπούς δόξης, ούτος εστιν ο υιός μου ο αγαπητός, εις ον εγώ ευδόκησα΄ και ταύτην την φωνήν ημείς ηκούσαμεν εξ ουρανού ενεχθείσαν, συν αυτώ όντες εν τω όρει τω αγίω» (Β΄Πετρ.1,16-19). Ο απόστολος Ιωάννης στην αρχή του ευαγγελίου του αναφέρει

ότι «εθεασάμεθα την δόξαν αυτού, δόξαν ως μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας» (Ιωάν.1,14), αναφερόμενος προφανώς στο γεγονός της θείας Μεταμορφώσεως. Επίσης στην Α΄ Καθολική Επιστολή του υπαινίσσεται την εμπειρία της Μεταμορφώσεως του Κυρίου γράφοντας ότι «αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ» (Α΄ Ιωάν.1,5).

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΓΕΓΟΝΟΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ «ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτήρ τῆς υποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῶν ῥημάτων τῆς δυνάμεως αὐτοῦ» (Εβρ.1,3). Ὁ αἰώνιος καὶ ἀναρχος Θεός, ὁ «ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν» καὶ «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν» (Ιωάν.1,2-3).

Αὐτὸς χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους «σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ιωάν.1,14). Ἐγίνε, συνάμα με τὴ θεία Του φύση, ἀληθινὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, δηλαδή Θεάνθρωπος, γιὰ νὰ εἶναι σύμφωνα με τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ σωτηρία μας πραγματικὴ καὶ βεβαία. Ταπείνωσε τόσο πολὺ τὸ θεανδρικό Του πρόσωπο, ὥστε ἦρθε στὸν κόσμον ὡς ἓνας ἄσημος ἄνθρωπος. Τὸ ἴδιο ἄσημος ἐζήσῃ σε ολόκληρη τὴν ἐπί γῆς ζωὴ Του. Καταδέχτηκε καὶ βίωσε τὴν ἀνθρώπινη κακοδαιμονία στὸ ἔπακρο.

Ὅταν ἀρχίσῃ τὸν δημόσιο βίον Του κάλεσε με ἀπλότητα τοὺς συνεργάτες Του ἀποστόλους, γιὰ νὰ τὸν πλαισιώσουν στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τὸ ἴδιο ἄσημοι υπήρξαν καὶ αὐτοί. Ὅλοι τοὺς ἦταν ὀλιγογράμματοι ψαράδες τῆς Γενησαρέτ. Οἱ ἰσχυροὶ καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου ἦταν γεμάτοι με ἔπαρση καὶ ἀρα ἀκατάλληλοι νὰ συμβάλλουν στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου.

Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου δὲν ἦταν ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἰδιότυπη ἐθνικιστικὴ πίστη τῶν υπολοίπων Ἰουδαίων γιὰ τὸν Μεσσία. Τὸν περίμεναν ὡς ἓναν ἐθνικὸ κραταῖο ἡγέτη, προικισμένο με υπερφυσικὲς ἰδιότητες, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνάστανε τὸν ἔνδοξο θρόνον τοῦ Δαβὶδ καὶ θὰ ἐγκαθιστοῦσε παγκόσμιο βασίλειο με συγκυβερνήτες τὸν «περιούσιον λαόν»! Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο σκάνδαλο τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι στὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος!

Μέσα στα ἱερά Ευαγγέλια ἔχουμε σαφεῖς μαρτυρίες καὶ ἐκδηλώσεις τῶν μαθητῶν αὐτῆς τῆς περίεργης πίστεως. Τρανταχτὸ παράδειγμα ἡ περίπτωση τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι λίγο πρὶν τὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ ζητοῦσαν πρωτοκαθεδρίες στὴν μελλοντικὴ βασιλεία Του (Ματθ.20,17-28). Επίσης ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν ἀνάσταση τὸ σύνολο τῶν μαθητῶν «συνελθόντες ἐπὶ αὐτὸν λέγοντες ἴ Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῶν Ἰσραήλ;»

(Πράξ.1,6). Ο Κύριος δεν παρέλειπε σε κάθε περίπτωση να τους δώσει να καταλάβουν ότι σφάλουν και πως ο ίδιος δεν ήρθε στον κόσμο, να κυριαρχήσει, ούτε να διακονηθεί αλλά «διακονήσαι και δούναι την ψυχή Του λύτρον αντί πολλών» (Ματθ.20,28).

Το σπουδαιότερο γεγονός, το οποίο ανέτρεψε την λαθεμένη αντίληψη των κορυφαίων μαθητών για το Χριστό και το έργο Του υπήρξε η θεία Μεταμόρφωση. Είναι ασφαλώς μια προσπάθεια να απαγκιστρωθούν, τουλάχιστον οι κορυφάιοι απόστολοι, από τις παχυλές μικροεθνικιστικές αντιλήψεις, να μνηθούν στα μυστήρια του Θεού και να γίνουν μάρτυρες της θείας δόξας. Μόνο χάρη σε αυτή την συγκλονιστική εμπειρία θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τη μεγάλη δοκιμασία και το σκάνδαλο του σταυρού. Μόνο έτσι δεν θα λύγιζαν μπροστά στο πάθος και τον θάνατο του Χριστού. Μόνο έτσι θα μπορούσαν να πιστέψουν στην ανάσταση του Κυρίου, διότι Εκείνος που μεταμορφώθηκε μπροστά τους και περιβλήθηκε την θεία δόξα θα μπορούσε να αναστηθεί από τους νεκρούς!

Το λαμπρό γεγονός της Μεταμορφώσεως του Κυρίου μας έχει επίσης και άλλες σπουδαίες διδακτικές παραμέτρους. Οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας άντλησαν από αυτό σπουδαίες αλήθειες της χριστιανικής μας πίστεως. Η Ορθόδοξη θεολογία μας έχει αφιερώσει ολόκληρα κεφάλαια στο μεγάλο και θαυμαστό αυτό γεγονός και αντλεί θεμελιώδεις αλήθειες από αυτό.

Η προσωπική μεταμόρφωση του Θεανθρώπου Κυρίου μας, αποτελεί τον προάγγελο και της δικής μας μεταμορφώσεως. Αυτό μας το βεβαιώνει ο αληθής λόγος του

Κυρίου μας: «ημείς δε οι πάντες ανακεκαλυμμένω προσώπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι την αυτήν εικόνα μεταμορφούμεθα από δόξης εις δόξαν, καθάπερ από Κυρίου Πνεύματος» (Β΄Κορ.3,18). Όλοι οι πιστοί του Χριστού, ως «συμμόρφους της εικόνας» του Θεού» (Ρωμ.8,29), θα μεταμορφωθούμε και εμείς και θα συνδοξασθούμε με Αυτόν. Τόσο μεγάλο είναι το μέγεθος της φιλανθρωπίας του Θεού, Οποίος τόσο πολύ μας αγαπά, ώστε θέλει να μας χαρίσει μέρος της δικής Του δόξας!

Τα ιερά Ευαγγέλια αναφέρουν πως μαζί με το πρόσωπο Κυρίου μεταμορφώθηκαν και τα ενδύματά Του και έγιναν «στίλβοντα, λευκά λίαν ως χιών, οια γναφεύς επί της γης ου δύναται ούτω λευκάναι» (Μαρκ.9,3). Αυτό σημαίνει πως μαζί με μας τους υιούς του Θεού (Ρωμ.8:14) θα μεταμορφωθεί και ολόκληρη η δημιουργία. Ο απόστολος Παύλος τονίζει σαφέστατα την μελλοντική της μεταμόρφωση. «Και αυτή η κτίσις ελευθερωθήσεται από της δουλείας της φθοράς εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού» (Ρωμ.8,21). Η ιερά Αποκάλυψη, το ευαγγέλιο του τελικού θριάμβου της Εκκλησίας μας, ομιλεί για την εσχατολογική δημιουργία καινούριου ουρανού και καινούριας γης, διότι ο «πρώτος ουρανός και η πρώτη γη απήλθον» (Αποκ.21,1). Η παράδοση εμφάνιση του Μωυσή και του Ηλία κατά την μεταμόρφωση του Κυρίου επιβεβαιώνει περίτρανα την χριστιανική πίστη στην μετά θάνατον ζωή. Ο Μωυσής είχε ζήσει περισσότερα από χίλια τριακόσια χρόνια πριν από την γέννηση του Κυρίου και ο Ηλίας πάνω από οκτακόσια. Και όμως εμφανίστηκαν ζωντανοί μπροστά στους έντρομους και δύσπιστους μαθητές «συλλαλούντες τω Ιησού» (Μάρκ.9,4). Ο ίδιος ο Κύριος είχε πει πως ο Θεός «ούκ έστιν ο Θεός Θεός νεκρών, αλλά ζώντων» (Ματθ.22,33). Με την ζωφόρο ανάστασή Του έγινε «πρωτότοκος εκ των νεκρών» (Κολ.1,18, Αποκ.1,5), απαρχή της αναστάσεως όλων των πιστών σε Αυτόν ανθρώπων, καθότι «δει το φθαρτόν τούτο ενδύσασθαι αφθαρσίαν και το θνητόν τούτο ενδύσασθαι αθανασίαν... κατεπόθη ο θάνατος εις νίκος» (Α΄Κορ.15,54).Αυτή είναι η πιο χαροποιός και ελπιδοφόρα πίστη της ανθρωπότητας!

Για την ορθόδοξη πνευματικότητα η Μεταμόρφωση του Κυρίου έχει ιδιαίζουσα σημασία. Στα βυζαντινά χρόνια τέθηκε ως πρόκληση από την δυτική αιρετική σχολαστική θεολογία κατά πόσον μπορεί ο άνθρωπος να προσεγγίσει και να βιώσει την θεία δόξα. Οι αιρετικοί δυτικοί υποστήριζαν πως η δόξα και το φως της Μεταμορφώσεως ήταν κτιστό φυσικό φως, μετεωρολογικό φαινόμενο, διότι εντελώς αυθαίρετα ταύτιζαν την ουσία με τις ενέργειες του Θεού. Αντίθετα οι ορθόδοξοι Πατέρες με προεξάρχοντα τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά (1296-1359) στηριζόμενοι στην αγία Γραφή και την παράδοση της αρχαίας Εκκλησίας έκαμαν την διάκριση μεταξύ ουσίας και ακτίστων ενεργειών του Θεού και αποφάνθηκαν πως το φως και η δόξα της θείας Μεταμορφώσεως ήταν φανέρωση του ακτίστου

θείου φωτός και των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Ο άνθρωπος μπορεί με την χάρη του Θεού και τον δικό του προσωπικό αγώνα να φτάσει να δει και να γίνει μέτοχος αυτού του ακτίστου φωτός και της δόξας του Θεού και από αυτή τη ζωή. Πρόκειται για το γνωστό πνευματικό κίνημα των Ησυχασμού, το οποίο μεσουράνησε τον 14ο αιώνα και το οποίο συντέλεσε στην αποκρυστάλλωση του ορθοδόξου δόγματος και την ανάπτυξη περαιτέρω της πνευματικότητας.

Για τον ορθόδοξο πιστό ο Θεός είναι «ψηλαφητός» δια των ακτίστων ενεργειών Του, διότι γινόμενος αποδέκτης και μέτοχός των βιώνει οντολογικά την ύπαρξη του Θεού. Δε χρειάζεται λογικές αποδείξεις για την ύπαρξή Του επειδή ο εσωτερικός του κόσμος είναι πλημμυρισμένος από τις άκτιστες θείες ενέργειες, οι οποίες του δημιουργούν μια απίστευτη πνευματική πληρότητα. Του είναι τόσο οικείος ο Θεός, όσο οι φυσικοί συγγενείς του! Μόνο στην ορθόδοξη πρακτική ο Θεός χαρακτηρίζεται ως πατέρας με τη βιβλική και χριστιανική έννοια, απαλλαγμένη από κάθε είδους συμβολισμών και εικόνων. Για τον ορθόδοξο πιστό ο Θεός είναι ο στενός συγγενής του, το δικό του αγαπητό πρόσωπο που μπορεί να το εμπιστευτεί και να του αναθέσει τη ζωή του, χωρίς να αίρεται η από μέρους του η συναίσθηση της υπέρτατης διαφοράς με το Δημιουργό του. Αυτό βεβαιώνεται ξεκάθαρα στο γεγονός της θείας Μεταμορφώσεως. Οι δύο προφήτες και οι τρεις απόστολοι στο θαβώριο όρος μετέχοντες των ακτίστων ενεργειών του μεταμορφωθέντος Κυρίου, αισθάνονταν ιδιαίτερα οικείοι με Εκείνον και ταυτόχρονα αναγνώριζαν τη διαφορετική τους φύση.

Η αιρετική σχολαστική δυτική διδασκαλία περί ταυτίσεως της ουσίας και των ενεργειών του Θεού συσώρευσε ανυπέρβλητα προβλήματα στις σχέσεις του ανθρώπου με το Θεό. Το φως της θείας Μεταμορφώσεως εκλαμβάνεται ως φυσικό κτιστό φως, όπως κτιστές εκλαμβάνονται και όλες οι ενέργειες του Θεού προς τον κόσμο. Αυτό πρακτικά σημαίνει πως ο άνθρωπος δε μετέχει του Θεού σε καμιά περίπτωση και άρα είναι ολότελα ξένος Αυτού. Η μόνη «μετοχή» του ανθρώπου με το Θεό είναι η δια του νου αναζήτησή Του. Αυτό υπήρξε η αφετηρία όλων των συγχρόνων κακοδοξιών κατά της ορθής πίστεως του Θεού. Οι τερατώδεις παπικές και προτεσταντικές περί Θεού αντιλήψεις δημιούργησαν ένα απίθανο ψηφιδωτό απaráδεκτων νοητικών εικόνων Του. Αυτό όπως είναι γνωστό, οδήγησε στην άρνηση της υπάρξεως του Θεού και ακόμη στη φρικτή δογματική θεώρηση του «θανάτου του Θεού», από τον παράφρονα εκπρόσωπο της ευρωπαϊκής διανόησης Νίτσε!

Το γεγονός της θείας Μεταμορφώσεως του Κυρίου πρέπει να καταυγάζει την ψυχή μας κάθε στιγμή της ζωής μας. Είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε ότι ο φιλόανθρωπος Θεός μας, εξαιτίας της άμετρης αγάπης Του για μας, μας δίνει το ύψιστο δικαίωμα να μετέχουμε και αυτής της ίδιας της δόξας Του, διότι εμείς οι

πιστοί χριστιανοί δεν είμαστε οπαδοί θρησκείας, όπως οι οπαδοί άλλων θρησκειών, αλλά υιοθετημένα παιδιά του Θεού, μέτοχοι της θείας μακαριότητάς Του! Αυτή την μεγάλη τιμή δε θα τη συναντήσουμε σε καμιά άλλη πίστη. Γι' αυτό είναι ανάγκη να απαγκιστρωθούμε από τα σκύβαλα του κόσμου (Φιλιπ.3,8), να παραδώσουμε τον εαυτό μας στα χέρια του Θεού και να έχουμε οδηγό στη ζωής μας τον αιώνιο νόμο Του. Τότε το άκτιστο θαβώρειο φως θα καταυγάζει πλέρια την ψυχή μας, καθ' όλη τη διάρκεια της ακανθώδους επί γης πορείας μας και θα μας οδηγεί ασφαλώς στην σωτηρία, στην αιώνια ζωή και στη θέωση!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN